

Sisällysluettelo

- 2 Pääkirjoittajan palsta
- 3 **Mauritiuksenkaijojen paluu**
- 8 **Mike Reynolds ja Mauritiuksenkaijat**
- 10 **Elinolojen parantaminen, papukaija kerrallaan**
- 13 **Patagonian yhdyskunnan suojele**
- 16 **Uutisia sinikurkkuarasta**
- 18 Trust kiittää Andrew Greenwoodia ja Charlie Munnia
- 19 PsittaUutiset
- 19 WPT yhteystiedot
- 20 Luonnonvaraiset papukaijat: Afrikankaija

Mauritiuksenkaijat palaavat takaisin

Jason Malham

Siiveniskujen ääni paljastaa mauritiuksenkaijoja kylpemässä märässä lehvistössä lehtien peittämässä latvustossa. Aluksi näkyvillä on vain yksi tai kaksi lintua, mutta silmän tottuessa niiden uskomattomaan naamiointiin, yhä enemmän ja enemmän parakiittejä tulee näkyville, kunnes 15 tai 20 on näkyvillä. Niiden kylpemistapa on aika koomista katseltavaa – hetkessä ne kastavat päänsä lehtien ulompiin päihin, antaen veden valua niiden päähän ja niskaan, jonka jälkeen ne työntävät vastan ja rintakehän lehtien sekaan ja hankaavat itseään niitä vasten heiluttaen siipiään samalla. Linnut systemaattisesti kiertävät sopivien, tiheiden puiden latvoja kastuen samalla täysin.

Vähän aikaa sitten tällainen näky oli vain unelma...

Aukea on ”Plaine Lievre”, monille vain ”leiri”. Se on suurin kenttäasema, jota Mauritianin Villieläinsäätiö pyörittää ja myös sijainti ensimmäiselle yritykselle pelastaa mauritiuksenkaija sukupuutolta. Leiri on edelleen pääasiallinen sijainti mauritiuksenkaijojen eteen tehtävälle työlle ja se on ollut tärkeä osa uskomatonta menestystarinaa, Mauritiuksenkiajoohjelmaa (Echo Parakeet Programme)...

Ensimmäisten synkkien vuosien jälkeen lajin pelastaminen on edennyt paljon. Juuri tänä vuonna olemme saavuttaneet yhden päätaavoitteistamme, kun mauritiuksenkaija (*Psittacula eques*) on siirretty kriittisesti uhanalaisten lajien listalta uhanalaisten lajien listalle. Koskaan aikaisemmin ei papukaija ole siirtynyt maailman harvinaisempien listalta pois – ja tämä alle kymmenessä vuodessa. Kun tämänhetkinen populaatio on arviolta 330 lintua, on ohjelma ylittänyt useiden ihmisten odotukset, jopa meidän. Tämä onnistuminen ei todellakaan tullut yhdessä yössä vaan se on vaatinut vuosien kovan työn useilta intohimoisilta ja sitoutuneilta työntekijöiltä. Ilman kenttäväen, käsinruokkijoiden ja vapauttajien sekä toimistotyöntekijöiden panosta tämä ei olisi onnistunut. Jokainen henkilö, joka on ollut tekemisissä mauritiuksenkaijojen kanssa ansaitsee ison taputuksen selkään ja meidän kaikkien pitäisi olla saavutuksesta ylpeitä!

Menestyksestä huolimatta on tärkeää muistaa, että mauritiuksenkaija on edelleen erittäin uhanalainen. Äskettäin populaatiossa ilmennyt höyhenmäta on vaikeuttanut työtä paljon. Tauti on ollut nähtävissä mauritiuksenkaijapopulaatiossa 2004/2005 pesimäkauden alusta, kun kuudella vapautetulla linnulla havaittiin virusta. Populaation suojaus on tällä hetkellä ohjelman tärkein tavoite.

Tautien tutkimuksen näkökulmasta meillä on käsissä ainutkertainen tilaisuus. Yli 80 prosenttia linnuista on yksilöllisesti rengastettu värillisellä renkaalla. Tiedämme sukuun suurimmalle osalle linnuista ja monia voidaan tutkia pidemmän aikaa. Olemme tarkkailleet höyhenmädän kehitystä sen alusta asti. Kysymyksiä, joihin haluamme vastauksen, on pitkä lista, kuten:

- Miten suureen osaan populaatiosta tauti vaikuttaa?
- Miten pitkään virus on ollut populaatiossa?
- Ovatko kauluskaijat viruksen lähde tai varanto?
- Mikä on kuolleisuusprosentti?
- Mitä taudin voittaneille linnuille tapahtuu pidemmällä aikavälillä?

Yksi tärkeä osa tutkimusta on taudin yleisyyden selvittäminen kauluskaijapopulaatiossa. Tarkoituksenamme on testata yli 50 lintua.

Tässä vaiheessa emme pysty sanomaan, mitä pitkän aikavälin vaikutusta viruksella on lajiin. Opimme kuitenkin jatkuvasti jokaisen kauden aikana, kun saamme lisää koetuloksia ja jatkamme yksilöiden pitkäaikaista tarkkailua. Lisäruoan tarjoaminen on ollut suuri apu meille pyrkiessämme läheisesti tarkkailemaan mahdollisimman montaa lintua. Yli 50% populaatiosta saa nyt lisäravintoa ja monia lintuja näkee päivittäin.

Vaikka höyhenmätä mauritiuksenkaijapopulaatiossa vaikuttaakin pelkästään huonoilta uutisilta, löytyy myös joitain hyviä asioita. Useat linnut ovat saaneet keltaiset höyhenet ja kuitenkin parantuneet seuraavan sulkasadon jälkeen. Suurimmalla osalla näistä linnuista on huomattu olevan vasta-aineita elimistössään. Meillä oli yksi naaraslintu, jolla oli keltaiset sulat ja osa sulista kärsinyt, ja jolla havaittiin testeissä höyhenmätää. Vuoden päästä se oli kuitenkin parantunut ja näyttää nyt normaalilta! Joten näyttää ehdottomasti siltä, että osa linnuista, jotkut täyden virusinfektion saaneita, ovat parantumassa siitä. Tämä on loistava uutinen.

Työskenneltyäni kakapojen (*Strigops habroptilus*) kanssa Uudessa-Seelannissa liityin mauritiuksenkaijatiimiin ohjelmakoordinaattorina elokuussa 2001. Silloin sanoin: ”Jep, olen täällä vain yhden kauden ja jatkan eteenpäin.” Sitten puolivälissä ensimmäistä kautta mauritiuksenkaijat alkoivat ehdottomasti olemaan tärkeämpiä minulle. Aloin ajatella: ”Ok, tulen takaisin seuraavaksi kaudeksi ja sitten jatkan eteenpäin.” Ja niin se jatkui ja siitä tuli vakioni – ”Jep, tämä on viimeinen kauteni, oikeasti.” Kuusi vuotta myöhemmin olen edelleen täällä. Mutta tämä kausi (2007/08) on viimeinen kauteni ja poistun useiden upeiden muistojen kanssa erittäin iloisena siitä, mitä olemme saavuttaneet sinä aikana, mitä olen ollut täällä.

Liityin mukaan ohjelmaan, koska useita intensiivisiä poikastenhallintatekniikkoja oli jo kokeiltu sekä rottien estämisellä ja lisäravinnon ruokkimisella oli jo olemassa pitkälle kehitetyt tavat. Mauritiuksenkaija oli käyttänyt jo ensimmäistä pesälaatikkoa ja onkaloa oli kehitetty pitkälle. Tämän lisäksi edellisten kausien värvetyt linnut olivat juuri saavuttamassa pesimisikää. Pyrimme hyödyntämään tätä kaikkea ja teimme lisää pieniä parannuksia ja seuraavien parin kauden aikana mauritiuksenkaijojen populaatio lähti räjähdysmäiseen kasvuun.

Pystyimme myös lopettamaan erittäin intensiivisen pesivien lintujen hallinnan 2004/05 jälkeen, sillä silloin löytyy riittävästi pesiviä pareja sekä poikasia takaamaan populaation kasvun. 2005/06 ohjelma siirtyi vielä vähän vähemmän intensiiviseen ”minimaaliseen ohjailuun”. Tämä oli ohjelman minimitavoite, mutta saavutimme sen yhden kauden odotettua aikaisemmin. Minimaalinen ohjailu keskittyy vain pesien suojelemiseen, pesäpönttöjen tarjoamiseen ja lisäravinnon tarjoamiseen. Kaikki poikueet jätettiin kasaan. Huonostikaan pärjääviä poikasia ei pelasteta ja käsinruokintaa ei ole käytössä.

Vuosisatojen asuinalueiden tuhoamisen jälkeen vain 1,27% Mauritiuksen luonnonvaraista metsää on jäljellä. Loput luonnonvaraisesta metsästä on heikentynyt metsänhoidon ja eksoottisten kasvien vallattua alaa niissä. Heikentyneellä metsällä on kaksi merkittävää vaikutusta mauritiuksenkaijalle. Kotoperäisien hedelmää kantavien puiden runsauden vähentyminen on johtanut ruoan puutteeseen poikasten ruokinnan aikana. Tämän lisäksi puiden laadun huonontuminen on johtanut pienempään määrään puita, joita linnut voivat käyttää pesimisessä.

Tämän lisäksi suuri vaikutus on ollut sillä, että puissa elävät mustarotta (*Rattus rattus*) sekä jaavanmakaki (*Macaca fascicularis*) metsästävät maritiuksenkaijan pesiä. Mainalintu (*Acridotheres tristis*) metsästää munia ja poikasia sekä aggressiivisesti valtaa pesiä. Edellä mainittu kauluskaija (*Psittacula krameri*) on erittäin yleinen Mauritiuksella (mahdollisesti jopa yli 30 000) ja kilpailee mauritiuksenkaijan kanssa pesintäpaikoista ja ehkä myös ruoasta. Kauluskaijat ovat mahdollinen lähde höyhenmädälle ja parhaillaan tutkitaan viruksen ilmestymistä mauritiuksenkaijoihin samalla kun sitä ei näy kauluskaijoissa.

Mauritiuksenkaijat kohtaavat ongelmia joka suunnasta, mikä erityisesti vaikuttikin massiiviseen populaation pienenemiseen. 1980-luvun lopulla se oli täysin selvää ihmisille, kuten projektinjohtaja Carl Jonesille, että laji olisi nopeasti sukupuutossa, jos asialle ei tehtäisi mitään. Mauritiuksenkaijan suojelutoimet laittoi käyntiin alun perin ”Forestry Service & International Council for Bird Preservation” 1970-luvun alussa ja niitä lisäsi Mauritiuksen villieläinsäätiö ja Mauritiuksen suojeluyksikkö vuonna 1987. Projektin alkuvuosina keskityttiin selvittämään, että miksi laji oli niin harvinainen ja miksi se ei lisääntynyt hyvin. 1990-luvun puolivälistä alkaen lajin lisääntymisen hallintaa lisättiin ja erilaisia tekniikoita kokeiltiin.

Vuoteen 1997 mennessä hallinta keskittyi mauritiuksenkaijan suurimpiin ongelmiin. Aluksi painotettiin pesäpaikkojen suojelua (saalistajia, kilpailijoita ja säätä vastaan), villien poikueiden manipulointia (suurentaminen ja pienentäminen), aktiivisten pesien säännöllistä tarkkailua, poikasten punnitsemista, sairaiden tai aliravittujen poikasten pelastamista, lisäruoan tarjoamista, käsinruokintaa ja nuorten lintujen vapauttamista. Aluksi pesäpönttöjen kokeilu ei tuonut tulosta, mutta 2000/2001 lintu nimeltään Gabriella oli ensimmäinen mauritiuksenkaija, joka käytti keinotekoista pesäpönttöä (se oli myös ensimmäinen vapauteen päästetty mauritiuksenkaija). Seuraavan kolmen vuoden aikana linnut munivat pesäpönttöihin. Tuona aikana pöntöt olivat valtavan kokoisia. Ne vuotivat ja olivat vaikeita pystyttää. Seuraavan parin vuoden aikana (2003–05) kehitimme pesäpöntön, joka oli kevyt, kompakti, apinan ja vedenkestävä sekä mauritiuksenkaijan kannalta erittäin houkutteleva. Jopa 20 uutta pönttöä on laitettu kentälle joka kausi 2001/02 lähtien. Pöntöt laitetaan helposti päästäviin paikkoihin meidän työn helpottamiseksi.

Pesivien lintujen määrä on noussut huomattavasti viimeisten kausien aikana, kun uudet tulokkaat pääsevät pesimäikään. 2001/02 16 naarasta muni 40 munaa ja 21 poikasta lähti pesästä. Laskimme myös 18 lintua vapaaksi sen kauden aikana. Kelataan kauden 2006/07 alkuun, jolloin emme enää hallinnoineet pesimistä niin intensiivisesti – ei pelastuksia, käsinruokintaa tai vapautuksia. 57 naarasta yritti pesiä 60 kertaa (kolme lintua pesi uudelleen menetettyään ensimmäisen poikueen), jolloin munittiin 160 munaa ja 72 poikasta poistui pesästä! Myös pesäpönttöjen käyttö on lisääntynyt samaan tahtiin. 2006/07 meillä oli 65 pönttöä kentällä ja niistä 41 käyttivät mauritiuksenkaijat (munivat pönttöön)!

Pientä vankeudessa elävää pesivää populaatiota pidetään Gerald Durrelin yleisessä villieläinpuistossa Black Riverin kaupungissa. Intensiivisen pesinnän hallinnan huipussa siellä tuotettiin kauden aikana 14 poikasta. Joitain niistä käytettiin poikueiden manipuloinnissa (kuten tilanteissa, joissa oli munittu hedelmöitymättömiä munia), mutta suurin osa niistä vapautettiin, jotta saatiin lisättyä yleistä populaatiota.

Kun mauritiuksenkaijojen määrä on kasvanut, on myös ollut luonnollisesti kasvua pesimisyritysten määrässä. Minimaalisella hallinnalla (poikasia ei pelasteta tai käsinruokinta) niiden pesien osuus, joista on lähtenyt ainakin yksi poikanen, on pysynyt suhteellisen vakiona (50-65%). Kuitenkin vähemmän poikasia poistuu pesästä suhteessa pesimismäärään, sillä poikaset, jotka muuten olisi pelastettu, kuolevat pesässä. Erittäin mielenkiintoinen minimaalisen hallinnan tuoma bonus on se, että osa pareista (lisäravintoa saavista kaikki paitsi yksi) pystyvät tuottamaan enemmän pesästä poistuvia poikasia kuin menneisyydessä. Kahtena viimeisenä kautena useilta pareilta on lähtenyt kolme poikasta paria kohden. Edellisellä kaudella yhdeltä parilta tuli peräti neljä tervettä poikasta! Tämä on luultavasti ensimmäinen kerta, kun tätä on tapahtunut satoihin vuosiin – saalistajien saapumisen ja metsien heikkenemisen jälkeen. Intensiivisen hallinnan alkuvuosina poikueita, joissa oli yli kaksi poikasta, pienennettiin järjestelmällisesti, joten tällöin ei ollut tilaisuutta suuremmille poikueille.

Kausi 2004/05 oli viimeinen kausi intensiiviselle hallinnalle. Siinä kulminoitui kaikki, mitä tiesimme pesien manipuloimisesta sekä hedelmöittyneiden munien mahdollisuuksien maksimoinnista. Käytimme mm. seuraavia tekniikoita:

- Heikosti ravittujen poikasten uudelleen nesteyttäminen 24-48 tunnin ajan käsinruokintahoitolassa ja tämän jälkeen niiden pesään asettaminen joko luontoon tai vankeuteen.
- Poikueiden pienentäminen kolmesta kahteen tai yhteen.
- Poikasten vaihtelu pesien välillä, jotta sisarukset olisivat samankokoisia.
- Huonosti kehittyneiden munien tuominen käsinruokintahoitolaan, jotta niitä voitaisiin vahtia ja avustaa kuoriutumisessa.
- Tekomunien antaminen naaraille, joilla oli huonosti kehittyneitä tai hedelmöittymättömiä munia, kunnes poikaset olivat riittävän kehittyneet, että ne pystyi antamaan kasvatettavaksi.

Poikasten siirtelytekniikat, joita käytimme tämän kauden aikana, olivat erittäin jalostettuja. Käyttämällä ”Curfew brooderia” (jonka WPT toimitti), osaa poikasista pidettiin 6 tai enemmän tuntia ennen kuin laitettiin uusiin pesiin. Kaikille siirretyille poikasille annettiin säännöllisesti ”Lactated Ringsiä” avustamaan niiden nesteytyksen kanssa.

Pienten avuttomien poikasten hoitoonottaminen oli aina erittäin palkitsevaa henkilökunnalle. Poikasten siirtäminen sisälsi aina hullun matkan, joskus sisältäen kahden tunnin jeppimatkan sekä tuntien kävelyn syrjäisimpiin paikkoihin Black River kuiluilla pesälle pääsemistä varten. Paikanpäällä odotimme, että naaras poistui pesästä ja pystyimme lisäämään uuden tulokkaan pesään. Vain vahvoja ja terveitä poikasiasia laitettiin kasvatettavaksi ja olimme onnistuneita lähes jokaisella yrityksellä. Ainoa epäonnistunut yritys oli naaraan kanssa, joka oli muninut hedelmöittymättömiä munia ja normaali hautomisaika (25 vrk) oli jo ylittynyt. Se ei hyväksynyt poikasta. Onneksi meillä oli käytettäväksi toinen naaras ja se tarkoitti vain sitä, että poikanen vietti iltapäivän matkalla uuteen kotiin ympäri kansallispuistoa. Toinen naaras hyväksyi sen hyvin. Yksi tavoitteemme oli saada mahdollisimman paljon vanhempien kasvattamia poikasiasia ja sijaisvanhemmuus auttoi tässä.

Minulla on aivan liikaa mahtavia muistoja ”intensiivisen hallinnan” ajalta, jotta voisin kirjoittaa niistä kaikista, mutta tässä pari tarinaa, jotta saisit kuvan, millaista työtä teimme noina vuosina.

Zoe on yksi suosikkimauritiuksenkaivoistani. Se on vapautettu lintu ja sillä on pesäpönttö leirin reunalla, vain 20 metriä ruoka-automaateista. Se on suhteellisen jääräpäinen lintu automaattien ympärillä, helposti lähettäen muut linnut pois, jotka yrittävät käyttää sen automaattia. Ja silti ihmisten kanssa se on erittäin mukava – passiivinen ja hellä. Eräs päivä punnitsin sen poikasiasia, jotka olivat vain muutaman päivän vanhoja. Yleensä odotamme, että naaras poistuu pesästä ja koiras ruokkii poikasiasia ennen kuin käsittelemme niitä. Roikuin valjaissani pesän edessä, kun Cassidy ruokki Zoa muutaman metrin päässä oksilla. Pienistä mauritiuksenkaivoikasista lähtee yleensä ääntä ja kun punnitsin sitä, Zoe kuuli sen murisevan vaa'allani. Se oli utelias ja hyppäsi oksalta alas olkapäälleni. Ensimmäinen ajatukseni oli, että ”Nyt se lävistää korvani!” mutta tein poikasella rutiiniterveystarkastuksen ja samalla Zeo istui olkapäälleni, tehden hiljaisia naukuvia ääniä ja katseli alas poikasta. Nähtävillä ei ollut yhtään aggression merkkiä minua kohtaan. Se oli erittäin mukava hetki minulle.

Muutamilla meistä on mukavia muistoja yhdeltä päivältä, kun ryhmä meitä meni Styxin onkaloon (nimeämme kaikki pesäpaikat ja poikaset tietyn teeman mukaan) löytääkseen kaksi kuollutta poikasta ja yhden erittäin kylmän hylätyn munan. Eräs etana (*Achatina spp*) oli päässyt pesään (8 metrin korkeudessa puussa) ja tukehduksaan ne kyllästäväällä ne limalla. Naaras, Lagavulin, hylkäsi pesän. Ajattelimme, että muna oli menetetty, mutta päätimme silti ottaa sen mukaan käsinruokintahoitolaan varmuuden vuoksi. Otin hautomakoneen jeppiin ja tapasin Annan ja Shivan päätiellä pesäpaikan lähetyvillä. Anna kertoi innostuneena, että muna oli hieman lämmennyt, kun he olivat kantaneet sitä ja se alkoi kuoriutumaan. Ajoimme Black Riverille tunnissa ja katsoimme ihmeissämme, kun Ryan, käsinruokintakoordinaattorimme, auttoi poikasen ulos minuuteissa. Kaikesta huolimatta poikanen oli kunnossa. Neljä vuotta myöhemmin Brimstone, kuten nimesimme sen, pesii toista kertaa. Rakastan aina

katsella, kun koiraat tulevat pesäpaikoille kuiluissa. Kun mauritiuksenkaijan poikaset ovat nuoria, ruokinnan välillä on usein jopa neljän tunnin tai pidempikin tauko, kun koiras tulee ruokkimaan naarasta. Joskus jouduit odottamaan tunteja, jotta pääsit pesään käsiksi ja punnitsemaan poikaset. Joten olin aina helpottunut, kun kuulin ”wack, wack wack...” (Minun tulkinat kutsuista eivät ole kovin hyviä! Mutta se on kuin ankan vaakkuminen, vain vähän korkeampaa) kun koiras tuli sisään. Mutta paras osuus oli sen katsominen. Se lähestyi mäen päältä suurella vauhdilla, siivet taitettuna ja tehden suurta spiraalia puuta kohden kovalla vauhdilla. Vasta viimeisellä sekunnilla se hidasti laskeutuakseen latvustoon. Rakastan katsella lintujen lentävän ja on aina innostavaa nähdä tällaista mestarillista lentämistä.

Tekniikat, joita käytimme mauritiuksenkaijan palauttamiseen ovat siirrettävissä myös uhanalaisiin papukaijoihin muualla. Ei olekaan yllätys, että ihmiset, jotka ovat työskennelleet mauritiuksenkaijan kanssa nyt työskentelevät kakapon, siniaran, indigonaran sekä joidenkin Karibian vaarantuneiden amatsonien kanssa. Laajasti konsultoimalla sekä edistämällä vapaata tiedonvaihtoa projektien välillä, uusia tekniikoita voidaan helpommin kehittää ja parantaa. Vaikka lajit, kuten mauritiuksenkaija, vaativatkin pitkäaikaista apua, niiden tarina on onnistunut ja inspiraation lähde. Aikana, jolloin yhä enemmän ja enemmän lajeja muuttuu harvinaisiksi, tämä on rohkaiseva esimerkki, joka ruokkii trendiä. Mauritiuksenkaijan suojelu on ollut yhteistyötä. Mikään onnistumisista ei olisi ollut mahdollista ilman rahoitusta ja logistista tuesta. Olemme velassa kaikille tukijoille vuosien ajalta.

Erityiskiitokset: : the National Parks and Conservation Service of Mauritius, volunteers who worked with the Mauritian Wildlife Foundation, the World Parrot Trust, Ireland Blyth Limited, Chester Zoo, Kaytee Products Inc., Durrell Wildlife Conservation Trust, Dr Andrew Greenwood and his colleagues at the International Zoo Veterinary Group, North of England Zoological Society, the Parrot Society and Loro Parque Fundación.

Kuvatekstit:

Vain vuosikymmen sitten mauritiuksenkaijaa pidettiin yhtenä maailman harvinaisimmista papukaijoista. Oli jännittävä hetki nähdä yhden mauritiuksenkaijan lentävän tämän aukion yli.

”Achilles” ja mauritiuksenkaija, jolla oli vakava sulkamätä.

Sekä symbolista ja uskomatonta, nämä kahdeksan mauritiuksenkaijaa edustavat mahdollisesti koko maailman populaatiota alle 20 vuotta sitten. Kauniissa aamuvalossa ne ovat nyt osa yli 300:n yksilön parvea, kiitos Mauritiuksenkaijaohjelman.

Pelastettujen poikasten uudelleennesteyttämistä tarvitaan joskus.

Lisäruokinta mahdollistaa joskus suurten ja terveiden poikueiden syntymisen, jotka eivät muuten olisi selvinneet menneisyydessä. Silti tämä neljän poikasen pesä oli jotain odottamatonta.

Luonnollisten pesien suojelu, poikasten auttaminen ja ruokinta-automaattien tarjoaminen sekä pesäpöntöt ovat auttaneet mauritiuksenkaijan populaation kääntymään kasvuun.

Lainaus:

Koskaan aikaisemmin ei papukaija ole siirtynyt yhdestä maailman harvinaisimmasta vähemmän harvinaiseksi – ja alle 10 vuodessa.

Mauritiuksenkaija

- On viimeinen 4-7 Psittacula parakiittilajista, joita oli ennen Läntisen Intianmeren saarilla. Nyt sitä löytyy vain Mauritiukselta, mutta ennen ne elivät myös Seychellesissä, Reunionissa ja Rodriguesissa.
- On läheisintä sukua kauluskaijalle. Mauritiuksenkaija on hieman suurempi, tummemman vihreä ja sillä on pyöreämmät siivet ja lyhyempi pyrstö.
- Pesii elokuusta tammikuuhun. Munii yleensä 2-4 muna, jotka kuoriutuvat 22-23 päivän jälkeen. Poikaset poistuvat pesästä yleensä 50-70 päivän jälkeen. Yksi tai kaksi poikasta normaalisti poistuu onnistuneesta pesinnästä.

Mauritiuksenkaijan toipuminen ja listaus on kunnianosoitus Mike Reynoldsin muistolle ja näkemyksille

Carl G. Jones – Tieteellinen johtaja, Mauritian Wildlife Foundation

Kun aloitin työskentelyn mauritiuksenkaijan parissa vuonna 1979, oli se erittäin uhanalainen ja ongelmat tuntuivat niin hankalilta, että luonnonsuojelijat kieltäytyivät rahoittamasta sen suojelua. Sain toistuvasti kuulla ettei laji olisi enää pelastettavissa. 1980-luvun alussa tiesimme vain 8-12 yksilön olemassaolosta, ja niistä vain kaksi tai kolme oli naaraita. Kanta lisääntyi huonosti eikä nuoria lintuja ilmaantunut useimpina vuosina. Tässä vaiheessa emme tieneet mikä kannan kasvua rajoitti ja uskoimme jäljellä olevien yksilöiden olevan ikääntyneitä. Tilanne näytti toivottomalta.

Sitten Mike Reynolds ja World Parrot Trust tulivat hätiin. Mike uskoi mauritiuksenkaijan olevan ihanteellinen laji yhdistyksen suojelutyön kohteeksi. Hän kertoi yhdistyksen olevan perustettu juuri tämän tyyppisiä tapauksia varten.

Suojelutyön rahallisen tukemisen lisäksi Mike perheineen osoitti suurta kiinnostusta suojelutyötä kohtaan. Hän ja Audrey vierailivat projektissa nähdäkseen omakohtaisesti kuinka projekti toimi ja miten yhdistys pystyisi auttamaan tehokkaammin. Heidän poikansa Nick auttoi kenttätöissä Paradise Parkin Kirstyn ja Dalen lisäksi. He lähettivät myös Pete Haversonin, joka oli työskennellyt suojelutehtävissämme jo vuosia ja jonkin aikaa johtanut mauritiuksenkaijan suojelun kenttätöitä. Kun törmäsimme ongelmiin vangittujen lintujemme hyvinvoinnin ylläpidossa, Mike järjesti eläinlääkäri (sekä yhdistyksen edunvalvoja) Andrew Greenwoodin käymään luonamme ja toimimaan eläinlääketieteellisenä konsulttina. Andrew sekä ratkaisi eläinlääkintäongelmamme että auttoi parantamaan hallinnollisia toimiamme. World Parrot Trust myös tuki Emma Ridgewayta, joka analysoi suuren osan keräämistämme papukaijojen tiedoista.

Olemme saaneet tärkeän opetuksen siitä, että nopeaa apukeinoa mauritiuksenkaijan tyyppisten lajien pelastamiseksi ei ole olemassa. Olemme kiitollisia Mike Reynoldsille hänen näkemyksistään ja sitoutumisesta projektin aloittamiseksi ja World Parrot Trustille sen jatkamisen tukemisesta. Mauritiuksenkaijan listaus on upea saavutus papukaijojen suojelutyölle ja toi esille monia opetuksia tulevaisuuden varalle.

Mauritiuksenkaijaryhmä 1997

Tämän tekstin kirjoittaja David Woolcock on Paradise Parkin kuraattori ja IAATEn (The International Association of Avian Trainers and Educators) ammattilaisjäsen. Louise Pellow on hoitajana Paradise Parkissa.

Elinolojen parantaminen, papukaija kerrallaan

David Woolcock

On sanottu, että vaihtelu on elämän suola. Kuinka totta se onkaan! Me kaikki nautimme vaihtelusta elämässämme, vai mitä? Miksi sitten niin moni lemmikin omistaja näyttää ajattelevan, että häkki, jossa on oksa, kupit, joissa on ruokaa ja vettä, ovat riittävät pitämään papukaijan viihtyneenä ja tyytyväisenä? Minä en tiedä vastausta, mutta tiedän, että elinoloja monipuolistamalla voidaan tehdä valtavia muutoksia lemmikkien elämän laatuun.

Marketeista löytyy paljon erinomaisia papukaijojen leluja useilta eri valmistajilta. Usein kuitenkin niillä on yksi yhteinen tekijä: ne ovat melko kalliita. Ne eivät pelkästään maksa pientä omaisuutta, vaan hinnat aiheuttavat myös lemmikeiltä pihtaamista. Et voi hankkia sitä mitä haluaisit antaa niin usein kuin haluaisit antaa.

Täällä Paradise Parkissa on yritetty monta vuotta kehittää monenlaisia tapoja ja ideoita parantaa papukaijojemme oloja. Louise Pellow, yksi vanhemmista hoitajistamme, on jatkanut voittokulkuaan papukaijojen elinolojen parantamisessa vuosi toisensa jälkeen. Hän ei koskaan epäonnistu kun on kyse yksinkertaisesta, tehokkaasta, halvasta ja miellyttävästä parantamisideasta.

Mutta mitä me oikeastaan yritämme saavuttaa elinolojen monipuolistamisella?

MONIPUOLISTAMINEN VOI aiheuttaa poikkeavaa käytöstä lemmikkilinnussa. Esimerkiksi höyhenten nappiminen voi vähentyä tai kokonaan loppua käyttämällä elinolojen parantamismenetelmiä.

MONIPUOLISTAMINEN VOI lisätä lintusi luonnollista käyttäytymistä. Ilmeisin esimerkki tästä on ruoan etsintä. Ruoan jokapäiväisen kulhosta tarjoilun sijaan voit sijoittaa ruoan siten, että lemmikkisi täytyy ”työskennellä” löytääkseen sen – juuri niin kuin se tekisi luonnossa.

MONIPUOLISTAMINEN VOI auttaa lintuasi käyttämään elinalueitaan positiivisemmalla tavalla. Suuri häkki tai aviaario on suurenmoinen – jos lintu käyttää koko tilan. Voit antaa syyn käyttää lattiaa antamalla varaamalla tilan hiekkakylvyille. Anna paljon orsia, köysiä jne. rohkaistaksesi lintua käyttämään aluettaan. Anna sille eristettyjä alueita suojapaikoiksi, jos se tuntuu tarvitsevan niitä. Vaikka lintusi käyttää vain osia elinalueestaan harvoin, älä ajattele, että ne alueet ovat vähemmän tärkeitä kuin usein käytetyt. Paras vastaavuus on oma talosi – epäilemättä sinulla on oleskelutilat, ruokailutila, makuuhuone, keittiö ja viimeisenä kylpyhuone. Siitä huolimatta vietät suurimman osan ajastasi oleskelutiloissa ja makuuhuoneessa, voisit huomata, että on hankalaa, jos joku poistaa kylpyhuoneesi ja keittiösi vain koska vietät aikaasi niissä vähiten!

MONIPUOLISTAMINEN VOI myös lisätä lemmikkisi kykyä suoriutua haastavista tilanteista ja jokapäiväisestä rasituksesta normaalimmalla tavalla. Mitä laajemmin kokemuksia ja tilanteita lemmikilläsi on, sitä vähemmän todennäköistä on, että se kokee uudet tilanteet pelottavina tai järkyttävinä.

Onko monipuolistaminen sitten vain leluja ja ruokayllätyksiä? Ei todellakaan. Monipuolistamisen voi jakaa viiteen eri kategoriaan:

Sosiaalinen monipuolistaminen on suoraan yhteydessä ihmisiin – sinuun, sinun perheeseesi ja ystäviisi – sekä vuorovaikutukseen muihin lintuihin ja lemmikkeihin kotonasi. Koiran käskeminen istumaan tai näkemiin sanominen suukon kera ovat tyypillisiä vastineita sosiaalisesta ympäristöstä. Toisenlainen

muoto sosiaalisesta elinolojen monipuolistamisesta on ei-kosketuksellinen. Radion jättäminen soimaan kun olet poissa tai lintu-DVD:n, kuten PollyVision, soittaminen tuovat auditiivista ja visuaalista virikettä.

Työllistävä monipuolistaminen sisältää myös mielen tai kehon harjoittamista. Yritä kannustaa lintuasi käyttämään päätään antamalla sille haasteita voitettavaksi. Piilota sen ruoka elinympäristöön tai aseta se niin, että sen täytyy tehdä valintoja. Harjoita kehoa tarjoamalla enemmän tilaa lentämiseen tai lisää tilaa tutkimiseen ja kiipeilyyn.

Fyysinen monipuolistaminen on sidoksissa lintusi elintilan tai -alueen monimutkaisuuteen ja kokoon sekä lisäksi siinä oleviin elementteihin. Fyysinen monipuolistaminen sisältää myös elementit lemmikkisi häkin ulkopuolelta, kuten esimerkiksi lelu tai yllätys, johon pääsee käsiksi vain roikkumalla häkin katosta ylösalaisin.

Aistien monipuolistaminen stimuloi aisteja – olkoon se sitten kuulo, näkö, haju, tunto tai maku. Sateen ääni (tai alipaine!) usein laukaisee linnuissa kylpemisreaktion. Petolinnun siluetti saattaa aiheuttaa hälytysreaktion. Riepuhelun koostumus taas saattaa rohkaista lintuasi sukimaan sitä kuten se sukisi kumppania luonnossa.

Ravintorikastuttaminen ei sisällä vain ruoan tyyppiä vaan myös sen miten se toimitetaan tai tarjotaan. Koita piilottaa yllätys puhtaaseen munankuoreen. Kuoren tuhoaminen herkun saamiseksi on kuin kuoren repinen päästäkseen käsiksi herkkupaloihin. Kerran päivässä ruokkimisen sijaan, ruoki muutamia kertoja pienissä annoksissa, ehkä jopa eri paikoissa ympäri taloa jos linnullasi on turvallinen ja vapaa pääsy

Vaihtoehtoja, vaihtoehtoja

Päätäksesi minkälaista monipuolistamista annat linnullesi, tutki ensimmäisenä lemmikkisi lajia luonnossa. Käytä kirjoja, karttoja, Internetiä (parrots.org), luonto-ohjelmia, eläintarhan hoitajia ja muita papukaijosten omistajia. Ehkä olet jopa niin onnekas, että pääset katsomaan itse lajiasi luonnossa!

Kysy itseltäsi kuinka lemmikkisi kaltaiset, luonnontilaiset linnut elävät ja selviytyvät. Minkä tyyppisessä elinympäristössä ne elävät? Mitä ne syövät? Kuinka paljon ne viettävät aikaa maassa? Vastaukset tällaisiin kysymyksiin voivat antaa sinulle joitakin ideoita monipuolistamiseen sopien lemmikkisi lajiin.

Älä pelkää kokeiluja, äläkä torju ideoita, koska ”minun lintuni ei tee sitä”. Voit yllättyä. On hyvin helppoa takertua antamaan samoja keinoja yhä uudelleen ja uudelleen, koska ”se todella pitää siitä”. Sama tapa päivästä toiseen muuttuu rutiiniksi. Miksei vaikkapa kirjoittaisi ylös parannusehdotuksia korteille ja sitten valitsisi niitä sattumanvaraisesti joka päivä. Tämä tekniikka auttaa sinua vaihtelevaan parannuksiasi ja olemaan jumiutumatta antamaan vain suosituimpia tai sinulle helpoimpia tehtäviä linnulle.

Turvallisuus ensin!

Monet ihmiset ovat huolestuneita leluista, sillä he ovat epävarmoja mitä on turvallista käyttää ja mitä ei. Me suosittelemme aina sitä, että jos olet epävarma, älä käytä sitä. Aina on parempi pelata varman päälle. Siitä huolimatta on olemassa suuri määrä erilaisia jokapäiväisiä ideoita monipuolistamiseen. Kun me vietämme parannusistuntoja papukaijaseminaareissamme, Louis viettää ainakin kaksi tuntia demonstroiden esineitä, joita me säännöllisesti käytämme. Nämä istunnot ovat osoittautuneet erittäin suosituiksi ja me olemmekin alkaneet julkaista joitakin ideoitamme netissä tehtävien muodossa. Tämä menettely mahdollistaa meidät lisäämään uusia ideoita säännöllisesti. Se mahdollistaa myös sen, että voimme lisätä videoita, joilla linnut käyttävät kuvailtuja ideoita. Vierailaksesi ideasivuillamme, mene osoitteeseen www.parrottraining.org.uk ja valitse välilehti ”enrichment”.

TURVALLISIA JA TAVALLISIA TARVIKKEITA

- Pahviset vessapaperirullan hylsy (ei mielellään tarrajälkiä)
- Pahviset kananmunakotelot
- Nahkahihoja pureskeltavaksi
- Isot napit
- Kuivia pastakuvioita
- Erivärisiä lautasliinoja
- Vanhanaikainen puinen vaatepuu (yhdestä osasta - ei metalliosia)
- Puisia rakennuspalikoita
- Puisia kauhoja/lastoja
- Kokonainen seepiansuomu
- Luonnonkuituköysi
- Oksia omenapuusta, pajusta, vaahterasta, pyökistä, tammesta, päärynäpuusta
- Kasvit, kuten koristekrassi, syrikkä, verenpisara
- Vauvalle/leikki-ikäiselle turvalliset lelut, kuten pureskelurenkaat, helistimet ja puupalikat.

Lista ruoka-aineista on vieläkin kattavampi. Miksi et kokeilisi vaihtelua vaikkapa ruokien eri väleillä, luonnollisilla mausteilla, pasta ja riisi -sekoituksilla, erilaisilla palkokasveilla, höyrytetyillä kasviksilla, idätetyillä siemenillä ja pavuilla.

Ja tämä on vain alkua – on olemassa paljon enemmän tapoja kokeilla. Ole luova ja pidä hauskaa. Sekä sinun että lemmikkisi elämä monipuolistuu.

SUOJELUALUEEN TILA

Papukaijayhdyskuntaa tavoitellaan lailliseen suojeluun

Kirjoittanut: Dr. Juan F. Masello, Biol. Mauricio Failla, Pablo Giovine and Dr. Petra Quillfeldt

Muistamme vieläkin ensimmäisen retkemme El Cóndoriin. Lokakuussa 1998 noin kello 3 aamulla pysähdyimme tankkaamaan huoltoasemalle kansainvälisesti tunnetun, Patagonian poikki pohjoisesta etelään kulkevan tien, National Route 3:n, varrella. Yksi huoltoaseman työntekijöistä oli nähtävästi tylsistynyt ja etsi juttuseuraa. Hän kysyi retkemme tarkoitusta ja me kerroimme patagonianaratin tutkimussuunnitelmista. Hän oli hyvin yllättynyt ja sanoi jotakuinkin “Miksi haluatte tutkia niitä? Ne ovat hyödyttömiä... Ne eivät edes puhu!” Tämä olikin yleinen asenne ihmisillä, joita tapasimme kahden kenttäkauden aikana Koillis-Patagoniassa. Kukaan ei ollut huolissaan papukaijoista. Kukaan ei ollut tietoinen ongelmista jotka vaikuttivat yhdyskuntaan El Cóndorissa. Kukaan ei kuvitellut sen suunnatonta arvoa. Emme edes me.

Ensimmäisen kahden vuoden aikana harvat ihmiset olivat tietoisia Burrowing Parrot Projectista (BPP tai Proyecto Loro Barranquero espanjaksi) – meidän patagonianaratin (Cyanoliseus patagonus) tutkimus- ja suojeluprojekti Koillis-Patagoniassa, Argentiinassa. Ymmärsimme joka tapauksessa alusta asti, että kyseessä ei ollut vain yksi papukaijayhdyskunta – tämä oli jotain erikoista. El Cóndorin patagonianarattiyhdyskunta on suurin tuntemamme papukaijayhdyskunta maailmassa sisältäen noin 35000 aktiivista pesää levittäytyen pitkin Etelä-Atlantin rantojen kielekkeitä 12,5 km matkalla.

Aloimme kertoa linnun tarinaa joillekin paikallisille ihmisille ja kollegoille. Paikallistelevisio- ja sanomalehti alkoivat seurata tilannetta, pian sen jälkeen myös CNN:n uutiset. 2003 aloimme työskennellä World Parrot Trustin kanssa. Etusijalla oli löytää keinoja tavoittaa mahdollisimman monta paikallista ihmistä. Aloitimme BPP:n opetuskampanjan ja vuoden 2004 aikana loimme sarjan luentoja 8-12 -vuotiaille lapsille Viedman, El Cóndorin ja San Javierin kouluissa (kaupunki ja kaksi kylää papukaijayhdyskunnan lähellä). Tilaisuudella tavoitettiin lähes 700 lasta ja yli 200 tuli vierailemaan opastetulle käynnille yhdyskuntaan. Heidän kokemuksensa vaikuttivat niin vahvoilta ja eloisilta, että

päätimme jatkaa luennointia alueella. Nämä luennot saivat paikalliset lapset liikkeelle julistekampanjaan, joka keskittyi alueella vieraileviin turisteihin.

Vuoden 2004 ja alkuvuoden 2005 aikana pystytettiin myös World Parrot Trustin (pääavustaja), Fundación Patagonia Natural (FPN) ja Rio Negron Wild Fauna Divisionin rahoitusavustuksella papukaijayhdyskunnasta kertovia tiekylttejä El Cóndorin pääteiden varteen. Kaksi kylteistä opastaa yleisön yhdyskuntaan ja toiset kaksi tarjoavat tietoa koskien lajien lisääntymisbiologiaa sekä pääpiirteitä yhdyskunnasta. Nämä tiekyltit, jotka ovat kiinnittäneet paikallisen, alueellisen ja jopa kansallisen huomion, ovat nyt eräänlainen maamerkki, joihin ihmiset viittaavat kun he antavat suuntaohjeita El Cóndorin paikkoihin! Vaikka toiset tiekyltit ovat olleet töhryjen ja vandalismin uhreja, papukaijakyltit eivät ole. Me haluaisimme tulkita tämän viestinä, että olemme tavoittaneet paikallisten ihmisten syvimmän olemuksen.

Siitä huolimatta, että halusimme laajentaa luentoja toisiin kouluihin, on joukko kouluissa ja yhteisöissä olevat ongelmat ohittaneet sen. Aloimme etsiä vaihtoehtona muita tapoja tavoittaa lapset epävirallisten teiden kautta. Keskustelimme useista mahdollisista vaihtoehdoista ja päätimme tuottaa lehtisen El Cóndorin yhdyskunnasta. Jos lapsille ei ole sallittua oppia papukaijayhdyskunnasta ja sitä ympäröivästä luonnosta koulussa, me yritämme opettaa heitä sitten leipomosta, apteekista, supermarketista, postista ja huoltoasemalta käsin. Työskentely saman suunnittelijan kanssa, joka oli aiemmin suunnitellut tiekyltit, piti tyylimme yksinkertaisena ja tutuna, jolloin ihmiset yhdistäisivät molemmat mediat samaan. Lehtiset sisälsivät perusnäkökohdan patagonianaratin lisääntymisen merkittävistä piirteistä El Cóndorin yhdyskunnasta ja sen uhista sekä keinoista tehdä yhteistyötä meidän suojeluponnisteluidemme kanssa. Lehtinen osoittautui suureksi menestykseksi! Me jaoimme niitä yli 10 000 läheisissä kaupungeissa sekä tärkeissä paikallisissa ja alueellisissa ekoturismikohteissa. Ajatteleme, että ekoturismi voi olla täydentävä ja tehokas tapa lisätä arvoa yhdyskunnalle ja saada tukea vielä skeptisiltä paikallisedustajilta luonnonpuiston luomiseksi El Cóndoriin.

Lehtiset suunniteltiin niin, että niitä pystyisi käyttämään myös julisteina. Ylimääräiset 1 000 lehtistä käytettiin julisteina ja laitettiin esille Viedmassa yliopiston kampukselle sekä 300 kaupan näyteikkunaan, 8 hotelliin ja 10 internet-kahvilaan Viedmassa, El Cóndorissa ja Carmen de Patagonesisissa. Pienessä Viedman tyylisessä kaupungissa tämä tarkoitti lähes kaikkialle!

Vuosien 2005-2006 kenttätöystä kartutettujen kokemusten ja kollegoilta sekä yleisöltä saadun palautteen turvin valmistuimme parantamaan lehtisen toista versiota vuoden 2006 aikana. Kiitos Espanjan WPT:n antaman ylimääräisen rahoituksen, oli mahdollista tuottaa erityisesti suunniteltu juliste. Mahtava kuva Bill Conwaysta, BPP:n avaintukijasta, innoitti meitä. Kenttätöökauden 2006-2007 aikana jaettiin jälleen kokonaisuudessaan 8 000 lehtistä ja 3 000 julistetta Viedmassa, El Cóndorissa, Carmen de Patagonesisissa, Puerto Madrynissa ja Buenos Airesissa. Tällä kertaa tosin laajensimme kampanjaa Rio Negro-joen ylempään laaksoon, missä sijaitsevat alueen taloudellinen keskus ja isoimmat kaupungit: Roca, Cipolletti ja Neuquén.

Jo vuoden 2003 loppuun mennessä asenteet olivat muuttumassa. Taksikuski Viedmassa, kaupungissa 30 km päässä papukaijayhdyskunnasta, kysyi meiltä "Tiedättekö? Meillä on täällä maailman suurin papukaijayhdyskunta!" Ja tähän mennessä monet ymmärsivät yhdyskunnan arvon ja vaarat, jotka uhkaavat sitä ja tehokkaan laillisen suojan tarpeen.

Joulukuussa 2004 esitimme paikallisten edustajien kautta toimintaehdotuksen, joka hyväksyttäessään tulee julistamaan yhdyskunnan El Cóndorissa Rio Negron luonnonpuistoksi Patagoniassa Argentiinassa. Ehdotuksemme tuki on kasvanut jopa paikallisen lehdistön puolelta. Marraskuussa 2006 alueen vaikutusvaltaisimman sanomalehti julkaisi erittäin lupaavasti artikkelin koskien yhdyskunnan suojelutarvetta sekä toimintaehdotuksen hyväksymisen tärkeyttä.

Mitä vuosi 2007 sitten tuo tullessaan? Tuleeko tämä olemaan vuosi, jolloin yhdyskunta julistetaan luonnonpuistoksi? Meidän on silti tehtävä lujasti töitä saavuttaaksemme paikallisten edustajien

keskuudessa hyväksynnän toimintaehdotuksellemme. Se ei tule olemaan kuitenkaan helppoa, sillä tämä vuosi on vaalivuosi Argentiinassa ja poliitikot ovat keskittyneet toisiin asioihin. Kävi miten tahansa, tämän koulutuskampanjan pitäisi jatkua. Nyt kun suurimmat paikalliset uutismediat ovat alkaneet ymmärtää viestimme, olemme yrittäneet lisätä esilläoloamme lehdissä, radioissa, TV:ssä, Internetissä ja niin edelleen. Työ on vielä kesken.

Pidä itsesi tietoisena BPP:stä PsittaScenen, parrots.org tai www-sivujemme <http://orn.mpg.de/masello> kautta. Tarvitsemme todella palautettasi ja tukeasi!

Uutisia kentältä ...

JOUTSENLAULU SINIKURKKUJEN MAASTA

Poimintoja papukaijablogista parrots.org

Toa Kyle

Syyskuun 10, 2007

Vuoden 2007 sinikurkkuaran kenttätyökausi (englanniksi Blue-throated Macaw, BTM) on parhaillaan hyvässä vauhdissa ja olen juuri päättänyt uuden projektikoordinaattorin työhön sopeuttamisen. Näiden neljän Boliviassa vietetyn kenttätyökauden jälkeen siirryn uusiin projekteihin. Korvaajani on argentiinalainen Igor Berkunsky (ukrainalaisesta sukulinjasta, jos nimeä ihmettelet). Hän teki tohtorin opintojaan viisi vuotta siniotsa-amatsoneista (*Amazona aestiva*) Argentiinan Chacossa, ja on erittäin hyvin sopiva ottamaan ohjat BTM-projektissa. Hän on työskennellyt yli 130 pesän parissa ja kenttäolosuhteet Chacossa tekevät työstä Llanos de Moxossa (josta sinikurkkuarat on löydetty) helpon tehtävän. Lämpötilat Chacossa voivat kohota keskipäivällä yli 45 °C ja vettä on niin niukasti, että kenttäyöntekijöiden pitää käyttää kierrättää kylpyvesi tiskaamiseen.

Viimeiset kuukaudet ovat olleet yhtä pyörremyrskyä näyttäessäni Igorille mahdollisimman monta alueella olevaa sinikurkkua (*Ara glaucogularis*) ja niiden pesää esitellen häntä samalla tärkeille yhteyshenkilöille ja yrittäen hoitaa byrokraattiaan liittyviä asioita kaupungilla. Elokuu on yleensä yksi vuoden kuivimmista kuukausista kenttäolosuhteissa, vaikka vuosi 2007 onkin osoittautunut tässä asiassa poikkeukseksi. Tämä vuosi laskettanee El Niño -vuodeksi, joka tässä osassa Boliviaa tarkoittaa, että sademäärä on ollut suurempi kuin normaalisti. Tutkimusalueemme pääjoki, Mamoré, tulvi laajasti maaliskuussa aiheuttaen humanitäärisen kriisin monilla asutetuilla alueilla ja tappoi tuhansittain karjaa, joka on alueen pääelinkeino. Joillakin alueilla tulvi vielä elokuussakin, joten tarvitsimme liikkumiseen hevosta, joita ei normaalisti tarvita ennen marraskuuta.

On vaikea sanoa kuinka tulva vaikutti pesintäkauteen. Toisaalta lisääntyneen sademäärän pitäisi tuottaa enemmän hedelmiä ja sitä kautta enemmän saatavissa olevia ruokavaroja lisääntyville sinikurkkupareille. Toisaalta taas asiat tuntuvat silti vaikeammilta aiempiin vuosiin verrattuna. Esimerkiksi elokuussa ei ole mitenkään tavatonta löytää suuria tornipöllöjä (*Tyto alba*) pesäkoloista, jotka ovat myöhemmin vuodesta arojen käytössä. Viime kuukausina löysimme vain kaksi sinikurkun pesää, joissa pesi tornipöllö, mutta naaraat olivat alkaneet vasta hautoa.

Afrikkalaiset tappajamehiläiset (englanniksi Africanized bees) ovat myös vallanneet suuremman osan pesäkoloista verraten menneisiin pesintäkausiin. Tämä hankaloittaa työtämme hankkia mahdollisimman monta pesäkoloa mahdollisia pesiviä sinikurkkupareja varten. On vaikea sanoa onko lisääntynyt mehiläisten määrä ja tornipöllöjen viivästys lisääntyneen sademäärän seurausta vai onko se muiden tekijöiden aiheuttamaa. Se voi kuitenkin vaikuttaa vähentävästi sinikurkkujen pesimisyhteyksiin (ellemme sitten ”puhdista” mehiläisiä kuten teimme menestyksekkäästi yhteen pesään viime vuonna). Positiiviselta kannalta katsottuna, El Niñon aiheuttamista huolista huolimatta, meillä kuitenkin on aktiivinen pesä, jossa hautominen aloitettiin elokuun ensimmäisellä viikolla. Se on aikaisin aktiivinen pesä, jonka minä olen nähnyt näiden viiden kauden aikana.

Oli aina mielenkiintoista seurata niitä lukuisia pesäpönttöjä, joita pystyimme viime kauden aikana. Mehiläiset olivat vallanneet niistä useita (suurin riesani viime kuussa), mutta muutama oli täynnä punaviheltäjäorsan (*Dendrocygna autumnalis*) poikasia. Yksi niistä syöksyi maahan kun avasin ensimmäisen kerran pöntön sivuoven nähdäkseni kuka sisällä on. Loukkaantuiko se sitten tiputuksessa? Ei missään tapauksessa, sillä nämä ankanpoikaset ovat anatomisesti suunniteltu selviytymään tämän kaltaisista pudotuksista kun ne lähtevät lentokyvvyttöminä pesistään. Tästä johtuikin alkuperäinen nimitys ”ryöstäjäankat”.

Viime kuun kohokohta oli Seitsemän saaren alueella, joka oli viime kauden onnistunein alue kolmen myöhäisessä joulukuussa ruokittavan untuvikkonsa kera. Olin totta kai kiinnostunut näkemään kuinka moni noista untuvikoita oli selviytynyt näin pitkälle. Aikaisin eräänä aamuna Carmen Silva (viime vuoden vapaaehtoistyöntekijä, jonka nyt palkkasin kenttäassistentiksi täksi kaudeksi) ja minä kävelimme metsäisen saaren päähän kun pysähdyimme sijoillemme nähdessämme useita sinikurkkuja edessämme olevassa puussa. Oli koomista kuinka me molemmat olimme laskea ääneen: ”Neljä. Ei! Kuusi! Ei! Seitsemän! Siellä on seitsemän niitä!!!”. Olimme siihen mennessä nähneet jo neljä muuta sinikurkkua muilla alueilla sinä aamuna, joten alueella oli ainakin yksitoista lintua. Pieni ihme sinikurkkujen ollessa niin harvinaisia. Tutkiessani niiden kasvojen sulkakuvioita, jotka ovat yksilöllisiä kullakin sinikurkkuaralla, huomasin, että kaksi niistä pariksi, joka kasvatti kaksi poikasta edellisellä kaudella. Melko varmasti niiden yläpuolisella oksalla oli kaksi poikasta. Olin niin iloinen. Ne molemmat olivat selvinneet näin pitkälle.

On vaikeata pukea sanoiksi ne tunteet, joita tunsin nähdessäni poikaset. Omalla olemuksellaan ne edustavat juuri sitä mitä projektimme on: toivoa tulevaisuudesta luonnossa tälle lajille. Koska olen viettänyt neljä kenttäkautta työskennellen sinikurkkujen parissa, tulvi sinä aamuna mieleeni niiden keskinäistä leikkimistä ja pelleilyä katsellessani monia muistoja, hyviä ja huonoja.

Koska olen lähdössä projektista, on odotettavaa, että arvioin olenko saanut jotakin aikaiseksi täällä Boliviassa. Kokemus tämän kaltaisesta aamusta Seitsemällä saarella on hyvin rauhoittava monella tasolla. Omasta mielestäni olemme vielä kaukana sinikurkkujen täydellisestä toipumisesta, mutta minusta tuntuu, että minun aikani tässä projektissa olemme tunnistaneet monia näkökulmia niiden lisääntymistavoista ja voimme aina vain paremmin onnistua uusien poikasten auttamissa luontoon joka kaudella. Olen levittänyt mahdollisimman paljon tästä tiedosta Igorille yhteisten kuukausiemme aikana ja projektimme onnistuminen lepää hänen harteillaan. Ja sen perusteella mitä olen yhteisen aikamme aikana nähnyt, sinikurkkujen tulevaisuus on hyvissä käsissä.

Igor tarkistamassa mahdollista sinikurkkuaran pesää.

Entä mitä minä sitten seuraavaksi? Minä siirryn Peruun etsimään sinipääaroja (*Primolius couloni*). Tein opinnäytetyöni perulaisessa sademetsässä vuosina 1999 ja 2000, ja totta puhuakseni en ole koskaan sen jälkeen nähnyt niin villieläimistä vilkasta viidakkoa. Se on siis kuin palaisi jälleen kotiin.

Sinipääarat ovat vähiten tutkittu aralaji ja ohimennen mainittuna myös ainoa aralaji, jota en ole vielä nähnyt luonnossa. On olemassa valtava paine selvittää paremmin minne laji on levinnyt sekä niiden luonnollisen historian peruselementit: mitä ne syövät, mitkä ovat niiden pesintätavat ja niin edelleen. Luin vastikään syyn niiden harvinaisuudelle. Niistä saa melkein 3500 dollaria yksilöltä Perun pimeillä markkinoilla. Olen siis myös utelias oppimaan pyydystämiseen liittyvistä paineista, jos se on ylipäättään mahdollista. En odota vastaavani kaikkiin näihin kysymyksiin verraten lyhyessä ajassa, jossa minun täytyy oppia tuntemaan ne, mutta tietäen kuinka vähän näistä linnuista tiedetään, on kaikki kerättävissä oleva informaatio heille avuksi. Oikealla olevan kuvan sinipääarasta otti kollegani Luis Claudio Marigo savikielekkeellä Perussa. Jumalan armosta minäkin pystyisin ottamaan tuon kaltaisen kuvan!

**Loistavaan alkuun
Igorilta Boliviasta**

Lokakuun 17, 2007

Vain kuukausi sinikurkkuarojen pesimäkauden alusta Igor Berkunsky kirjoitti hyviä uutisia: Me olemme varovaisen optimistia nähdessämme olosuhteiden muuttuvan dramaattisesti pikaisesti. Silti voimme jännittyneinä raportoida sinikurkkujen aikaisesta ja lupaavasta alusta tällä kaudella. 4 - 6 aktiivisessa pesässä on poikasia (kahdessa muussa on munia) ja kaikki kuoriutuneet poikaset ovat jääneet eloon. Toivomme, että meillä on lisää hyviä uutisia raportoitavana muutamien seuraavien kuukausien aikana.

Vieraillaksesi tässä ja muissa papukaijablogeissa, käy osoitteessa: www.parrots.org > forums, bloggers & experts.